

Mészáros Blanka

VASÁGYAS ESKÜVŐ

[VADHAJTÁS]

2017-12-26 | NOVELLA, VADHAJTÁS

A vörös hajú nő volt a legszebb. Könnyen megtaláltam. Nem kétséges, őt kerestem: kicsi, tavaszi virág. A sok fekvéstől és mesterséges táplálástól lefogyott, de így is szép maradt, az orvosok sem mehettek el mellette pirulás nélkül, és úgy láttam,

versengenek, ki etetheti-itathatja. Az ápolónők irigyelték. A vörös haját, a sápadt bőrt, a kómát, a vaságyat – és a pírt az orvosok arcán.

Mert a vörös hajú nő kómában feküdt. Zöldnek képzeltem a szemét.

Látogatásaim kezdetén az ápolónőket áthelyezték másik osztályra, nehogy irigységükben kárt tegyenek benne. Egyetlen idős ápolónő maradt az egész kórteremre. Ő is gyanakvóan méregetett.

Az Erzsébet hídról nem mertem a Dunába ugrani. Egyszer a horányi révnél nyakig besétáltam a vízbe, és kipipáltam a noteszemben: öngyilkossági kísérlet. A szomszédasszony puha, kagylófehér bőre sem nyújtott már vigaszt. Később a kocsmában ajánlották – nem tudom, melyikben –, hogy menjek az elfekvőbe. Lehet, az illető lánynevelő intézetet vagy apácazárdát akart mondani, ez lényegtelen: itt is, ott is nők vannak. Kérdeztem, ő próbálta-e, de sajnos, boldog házasságban élt.

Vincent Ferron, flickr.com

Virágot vittem, és néha verset szavaltam. Az idős ápolónő hallgatta. A nő persze nem szólt. Bántott, hogy semmibe veszi heves udvarlásomat. Az ápolónő csitítgatott; időre van szüksége, mondta. Megkérdeztem, hogy hívják. Az ápolónő nem tudta, vállat vont. Senki sem tudja, senki sem jelentkezett érte. Balesete volt, vagy gyógyíthatatlan betegsége.

Ha jobban lesz, kiviszem innen. Szándékomat még aznap este közöltem az ápolónővel. Később – már részeg voltam – felhívott, lehalkította a hangját: eszébe jutott valami, suttogta izgatottan.

*

E. elteszi az asztalról az üres üveget, másiktól tölt nekem. Magának is tölt, koccintunk. A telefont a sarokba hajítom. Hosszú, egyenletes sípolás a vonal másik végén.

E. nevet. Nem azért, mert szórakoztatónak talál, hanem mert ő sosem merné a telefont a sarokba hajítani.

Becsukja a szemét, mikor a szájához emeli a poharat. Nem látja, hogy iszom, és azt se, hogy ő is. Így senki nem tud róla. Csak az üres üveg, meg a telefon a sarokban.

Azért iszunk együtt, hogy ne egyedül kelljen. E. újabb üvegeket nyit, még mielőtt az előzőből elfogyott volna a bor. Szereti hallgatni, ahogy kinyílik az üveg. Becsukja a szemét, hogy még jobban hallja.

Lemegyek még borért, mondom. E. csukva tartja a szemét.

Vincent Ferron, flickr.com

Az éjszakai lépcsőháznak dohos alkoholszaga van. Tücsökciripelést erre régóta nem lehet hallani. A trafikosnő éppen zárja a boltot, a kezében egy üveg bor. Messziről integet – vajon felismert a sötétben, vagy neki mindegy, ki az? Sietős léptekkel közeledik felém. Üdvözlésképpen felém nyújtja az üveget.

Most éppen a trafik, most éppen a trafikosnő. Most éppen az ő bora.

Szeretem az ablakokat bámulni este. A miénkben nincs fény – E. lekapcsolta a villanyt. Mikor felérünk, E. a fürdőszobában alszik. A trafikosnő körbenéz, aztán szuszogva lehuppan az egyik székre. Nyitott szemmel iszunk, és hangosan elbeszélünk egymás mellett.

A trafikosnőnek ormótlan a keze, a gödör az arcán szép, mikor elmosolyodik. A mellkasa hullámszik, ahogy lélegzik. A bőre meleg. Borízű a szája.

Hajnali ötkor oson le a dohos lépcsőházban. Visszhangzanak a léptei.

E. a konyhában vár, takarót terít a vállamra, reggelit ad.

– Bocsánat – mondom.

– Semmi baj – mondja.

Felveszem a sarokból a telefont. Hosszú, egyenletes sípolás a vonal másik végén.

*

– Vegye el feleségül – hadarta az ápolónő –, és akkor a magáé!

A vörös hajú nő hetekig mozdulatlanul feküdt. Az orrából csövek lógtak, tapaszok tarkították a bőrét, és egyre soványabb volt. Mindennap teleraktam rózsákkal a vaságyat.

– Legyél a feleségem! – kértem naponta többször. Soha nem volt még ilyen nehéz nőt meghódítani. Szép volt, de sovány és kiszolgáltatott. Nem lett volna oka makacskodni, hiszen bármelyik percben elveszthettem a türelmemet.

Aztán az ápolónő hívott fel, és annyit kiáltott a telefonba:

– Kék szeme van!

Aznap leesett az első hó.

*

Napokig esett, és egész Budapest megbénult. Zöldnek képzeltem ugyan a nő szemét, de a kék is megfelelt – azt jelentette, hogy felébredt. Két hétig nem jutottam be hozzá. Egyszer napközben hívtam fel az ápolónőt, kértem, hadd beszélhessek a nővel – ekkor tudom meg, hogy elfelejtett beszélni.

Két hét után a havazás alábbhagyott.

Hatalmas csokor rózsával érkeztem a kórházba.

Az ápolónő boldogan üdvözölt. Kivettem egy szál rózsát a csokorból, és nekiadtam. Egyedül hagyott a vörös hajú nővel.

A vörös hajú nő a hervadt rózsáim között feküdt. Mielőtt a szemébe néztem, feldíszítettem az ágyát friss rózsákkal.

Türkizkék szeme volt. Tengerkék. Égkék. Nem pislogott, csak nézett. Megfogtam a kezét. Mosolygott. Mint egy újszülött.

Татьяна Шульженко, flickr.com

A csövek még nem tűntek el az orrából, és soványabb volt, mint valaha. Meghagytam az ápolónőnek, hogy amint lehet, vegye ki a csöveket, és hizlalják. Mindennap látogattam.

Ő feküdt, én ültem mellette a nyikorgó kórházi széken, és nem szóltunk egy szót sem. Mikor eltűntek a csövek, beszélni tanítottam, kezdetben csak a legfontosabbakra. Az első szava az volt: igen.

Örömmel újságoltam a hírt az ápolónőnek. A vörös hajú nő a menyasszonyom lett.

*

Nem akartunk nagy esküvőt. A közeli Bakáts téri templomban megkérdeztem a plébánost, összeadna-e minket. A plébános józan gondolkodású, modern ember volt, belátta, hogy ez a házasság mindenkinek a javát szolgálná. Külön varrónőt hívtam a kórházba, neki nehezebb volt a feladata, hiszen ágyhoz kötött menyasszonyom azt ismételte az összes ruhapróbán: igen, akár szűk volt a ruha a mellénél, akár bő a derekánál. De amikor a varrónő meghozta az elkészült ruhát, ami tökéletesen illett rá, olyan boldogan igenezett, mint még soha.

A varrónő az ágy végében állt, és elégedetten szívta a cigarettáját. Odaléptem tüllruhájában fekvő menyasszonyomhoz, és megcsókoltam. Először csókoltam meg. Hetek óta készültem rá, mert neki ez volt élete első csókja. Aztán a zsebembe nyúltam, és kifizettem a varrónőt.

*

Szűk rám ez az öltöny. Az esküvőnkön még belefértem. E. hetek óta azzal fenyeget, hogy kidobja. Én azzal fenyegetem, hogy ha nem dobja ki, akkor én magam dobom. Egy barátnője varrta, aki tanú volt az esküvőn, látszik, hogy nem amolyan szalonból szerzett öltöny. Kicsit szedett-vedett, kicsit bő, de megfelelt. Most meg szűk. Minek is nekem öltöny, mondom E.-nek. Minek is neked öltöny, mondja E. Nem fogunk még egyszer összeházasodni.

Vincent Ferron, flickr.com

Mikor E. már alszik, azért próbálgatom, hátha mégis beleférek.

Hazaérve felpróbáltam a régi öltönyöm. Szűk volt. Elég, ha a menyasszony szép, gondoltam. Majd a vállamra terítem, nem bújok bele.

*

Az esküvő előtti napon lassan esett a hó. Beszélgettem a menyasszonyommal. Megtanítottam neki, mikor kell igent mondania. Elmondtam, hogy az esküvő után a Duna-parti házamba viszem. Persze azt is el kellett magyarázni, hogy mi a Duna, úgyhogy egy szuvenírboltban képeslapokat vettem, és elmagyaráztam. Szép, nagy házam van, mondtam. Aztán kedvesen megkértem, hogy most már aludjon, mert holnap feleségül veszem. Engedelmesen elaludt.

Másnap öt orvos szállította át a vaságyat a templomba. A plébános már várt minket, a hátsó padok egyikében az idős ápolónő sírdogált. A varrónő az oldalhajóban ült, és cigarettázott. Az oltár előtt álltam, vállamra terített öltönyömben. Vörös rózsák díszítették a templomot. Az orvosok fehér köpenye havas lett. Az oltár elé hozták a

menyasszonyomat. Gyönyörű volt, kék szeme értetlenül nézegetett körbe. A pezsgőszínű ruhában valósággal kinyílt, mint a rózsái körülötte. Kicsit felemelte a fejét, megnyikordult alatta a vaságy, igent mondott, és a feleségem lett.

*

Mióta elváltunk, minden sokkal jobb. Nők az utcán, nők a vonaton, nők a közértben, nők mindenütt. Nők lettek a lányaink is. Az egyik még ott lakik E.-vel, mert E. mostanában sokat betegeskedik. Nem vészes, mondják az orvosok.

Kislányok bújócskáznak a vonaton. Az egyik az én ülésém alá bújik. Szájára teszi az ujját, viszonzásképp én is, és megígérem, hogy nem mondom el a másoknak – nem mondom el senkinek.

A másik számol. Száznál megáll, körbenéz, és elindul felém. E. levelét olvasom – leveleket írunk egymáshoz. Egymásnak. Magunkról.

Vincent Ferron, flickr.com

A lányainkról ír. A betegségről egy szót se. Még szerencse, hogy jobban van, gondolom.

A kislány félrehajtja a kabátomat, a másik visítva kiugrik az ülés alól. Kergetik egymást a vonaton.

Egy fiatal nő rájuk szól. Aztán rám néz. Elnézést, mondja. Semmi baj, mondom.

– Hova utaznak? – kérdezem. A nő félénken válaszol.

– Nyaralni az anyámhoz. Maga?

– Házat veszek – felelem. Rámosolygok.

A ház majd a Dunára néz. Három hatalmas szoba van benne, kicsi ablakkal. E. a nagy ablakokat szerette.

*

A vaságy éppen befért a sarokba. Az asztalt mellé toltuk, és körbeültük: az öt orvos, a varrónő, az idős ápolónő, a feleségem meg én. A Dunát figyeltük a kicsi ablakból. Meg kellett gyújtani az összes lámpát, mert az ablakokon nem szűrődött be sok fény. A feleségemnek tetszett az új otthona. Egy orvos ült mellette az ágyon, és segített neki enni, aztán még beadta az utolsó orvosságát, és a vendégek elmentek.

Az ápolónő maradt utoljára. Sírva kérdezgette, hogy ugye, majd meglátogatjuk, és a feleségem megígérte, hogy igen.

Kék szeme villogott a sötétben, amikor megfésültem a haját, és lefejtettem róla a menyasszonyi ruhát. Csinos volt. Behunyta a szemét, amikor megcsókoltam. A vaságyba kapaszkodott.

*

Boldog házasságban éltünk. Eleinte hárman: én, a vaságy meg ő, aztán a vaságy fokozatosan tönkrement. A matracból rugók álltak ki, a vas rozsdásodott. Mondtam a feleségemnek, hogy kénytelen lesz lábra állni; pár héttel később már megfordult a vaságyon, és nemsokára lábra állt. Még pár hét, és beszélt. Gyorsan tanult; büszke voltam rá. Mindent én tanítottam neki.

Egyik este fényképet talált az íróasztalfiókomban egy nőről. Szerencse, hogy nem tanítottam meg neki, mi a féltékenység.

De szomorúnak láttam. Megértette ugyan, hogy a nő a fényképen már régen meghalt – annyira régen, hogy a nevére is alig emlékszem –, de aznap este visszafeküdt a rozsdás vaságyába, holott már hónapok óta velem aludt.

Engesztelésül bevitettem a városba, és a rákövetkező estéken is.

*

Nem szerette a kórházakat. Nem szerette a túsarkút viselő nők cipőjének kopogását a betonon. Nem szerette a villamosokat, azokat az éttermeket, ahol élőzene szólt, és azokat sem, ahol nők voltak a pincérek. Nem szerette a bort; tüsszögött tőle.

Vincent Ferron, flickr.com

Szerette viszont a hidakat. Szerette nézni a Dunát és a kivilágított hajókat.

Én a hidakat nem szerettem, de úgy éreztem, az embernek időnként teljesítenie kell a felesége kívánságát. Minden este más hídon sétáltunk végig.

*

Észrevétlenül próbálok belépni a kocsmá ajtaján. Előzőleg nem mertem a hídról a Dunába ugrani. Rendelek. Aztán megint. Újabb és újabb poharak. Fények. Kosz. Férfiak. Nők.

– Nők – mondja egy alak mellettem. Leül mellém, csukott szemmel a szájához emeli a poharat. Némán iszogatunk egymás mellett.

– Van felesége? – kérdezi hosszú idő után.

– Van – válaszolom.

– Hogy van?

– Meghalt. A magáé?

– Él.

Üldögélünk az alkoholszagban. Eltart egy ideig, mire a férfi újra megszólal:

– Hány éves volt?

– Negyvenhárom.

– Mikor halt meg?

– Egy éve.

Bizalmasan rám néz, és azt mondja, keressek új feleséget. Keresgéltem eleget, mondom. Azt válaszolja, előfordulhat, hogy nem jó helyen.

Felsorolom, hogy voltam női szabó tanfolyamon, diakonissza-avatáson, lánygimnáziumban, nyilvános női vécében, jógaórán, ő meg mindegyiknél rázza a fejét.

Vincent Ferron, flickr.com

– Az elfekvőt nem próbálta még? – kérdezi. Döbbenten kortyolok az italomba. Felnézek; az alak eltűnt. Még egyszer visszamegyek az Erzsébet hídra, de semmivel sincs több kedvem a Dunába ugrani.

Másnap első utam a kórházba vezet.

*

A feleségem volt a legszebb nő az egész hídon. Kihúzott derékkal lépkedtem mellette. Kavicsokat dobáltunk a Dunába, amikor egy férfi odalépett. A feleségemnek sok férfi udvarolt, én meg hagytam; nem tudták, hogy én tanítottam mindenre.

A férfi le akarta fényképezni. A feleségem rám nézett. Megvontam a vállam. A férfi pillanatok alatt összetákolta a fényképezőállványát, aztán intett pár embernek, akik lesték minden mozdulatát. Zsinórokat kötöttek a feleségem lábára és karjára, és a

magasba emelték.

Ő verdesett a karjával, mintha repülne.

– Mosolyogjon, mosolyogjon! – kiabált neki a férfi, miközben fényképezte. A feleségem mosolygott. A mosolya mint egy kisgyereké.

A férfi fotósként dolgozott egy magazinnál. Átnyújtott egy szál rózsát a feleségemnek. A névjegykártyáját a Dunába dobtam.

✱

Nem mozdultunk ki otthonról. Boldog házasságban éltünk.

Ha dolgozni mentem, kulcsra zártam az ajtót. Lekapcsoltam a villanyt. A feleségem üldögélt az asztalkája mellett. Tágra nyílt szeme világított a sötétben.

Vincent Ferron, flickr.com

Egyszer nyitva felejtettem az ajtót. A feleségem kiröppent.

*

Azóta Bécsben fotómodell. Havonta küld nekem fényképeket. Az egyik hátulján kis levélke van: nagyon köszönök mindent – írta. – E.

*

A Bakáts téri templom plébánosa a rózsákkal díszített vaságyon üldögél. Az esküvői szertartásba hiba csúszhatott.

Előfordul az ilyesmi, mondja. Bár persze, nagyon ritkán. A feleségem megszökött, és már nem olyan, mint régen.

A levele tele volt olyan szavakkal, amikre én sosem tanítottam. A plébános elolvassa. Személyesen kéri Istentől a házasság felbontását, ígéri. Letép egy szál rózsát az ágyról, és zavartan nézegeti. Töltök magamnak még egy kicsi bort.

– Nézze – nyújtja át a plébános a rózsát. Én magam ültettem, büszkélkedek neki.

Lehet, hogy ki kellene vágni, mondja. A házasságot mihamarabb felbontja.

Nézem a kezében tartott virágot. Első pillantásra egészségesnek tűnik, mégsem az: a szélén furcsa, rózsaszín kitüremkedés.

Vadhajtás.

felső kép | Vincent Ferron, flickr.com